

Inkijkexemplaar Fragmenten

Rood bloed

Deel 3 Rode trilogie

JelleTas

Het is gebeurd. Zijn Heilige Missie is eindelijk volbracht. Na zeventien jaar. Vanaf de lage heuvel kijkt Mauriste uit over het dal. De stilte dringt onverbiddelijk zijn oren binnen, zoals de koude mist die over het slagveld hangt in zijn huid trekt. Beiden verkillen hem tot op het bot. De zon is ondergegaan en de witte flarden rukken op als een leger dat te laat is voor de strijd. Er valt niets meer te bevechten. Geen longen die nog adem bevatten of starende ogen die nog beelden zien, geen harten die nog kloppen. Koude, stijve vingers klemmen zich roerloos om zwaardgevesten, of liggen geopend als rood bevlekte lelies slap en werkeloos op de aarde. Met bloed gevulde monden van gebroken lichamen schreeuwen zonder een geluid te maken, terwijl een vochtige, zachte deken ze langzaam toedekt.

Hij zuigt zijn longen vol, trekt huiverend zijn mantel dicht om zich heen en daalt af in de richting die hem door de ingehuurde boogschutter is geweest. Voorzichtig zet hij zijn voeten neer, terwijl hij zich een weg baant tussen de lijken door. Hij drukt zijn mouw tegen zijn neus. Een mengeling van de stank van bloed, de weeïge lucht van uitpuilende darmen uit opengereten buiken en de misselijkmakende walm van doodsangst hangt over het veld. Hij haalt diep door zijn mond adem om het kokhalzen te onderdrukken.

Hij voelt hem eerder dan dat hij hem ziet. De intense energie hangt zelfs nu nog om het lichaam heen. Toch herkent hij zijn broer nauwelijks. Hij ziet er zo anders uit dan in zijn herinnering. Het lichaam ligt op zijn zij, de onderste arm in een vreemde hoek naar achteren gebogen. De leren broek zit vol moddervlekken. Het kuras van hard leer ziet donker van het bloed. Vier pijlen steken uit de borst naar buiten. De schacht van een vijfde pijl komt uit de rug. Naast het stille lichaam ligt een zwaard.

Mauriste haalt diep adem en richt zijn blik op het gezicht van de dode. Lange tijd observeert hij het. Hij kan nog steeds de jonge Tamás in de gelaatstreken herkennen, toch is dit geen jongen meer. Het brede voorhoofd, met de natte haren er warrig overheen; de scherpe, rechte neus en krachtige kaaklijn; de brede mond, omringd door de korte rode baard. Dit is het gezicht van een man die door het leven gehard is. Als hij in de open ogen kijkt, is het alsof hij erin wordt gezogen. Helder en felgroen zijn ze strak gericht op een punt vlak voor Mauristes voeten.

Hij laat zich op de grond zakken en gaat op zijn zij voor het lichaam van zijn broer liggen. Hij merkt niet hoe het kille vocht zijn kleren binnendringt. Gefascineerd staart hij in de ogen vlak voor hem. Scherp als kristal, vrij van alle menselijke emoties, weerspiegelen ze alleen nog zijn eigen beeld. Hij zoekt naar zijn broer in die ogen, naar een bevestiging voor zijn haat, een rechtvaardiging voor wat hij gedaan heeft. Het enige wat hij ziet is een verstilde vrede. Mauriste onderdrukt de neiging om Tamás in het gezicht te slaan, hem door elkaar te schudden om hem weer tot leven te wekken. Hij reikt naar het bleke gezicht. Heel voorzichtig glijdt hij met zijn vingers over de koude, stoppelige huid.

Meedogenloos komt de herinnering op: hij staat bij het wiegje en kijkt neer op de slapende zuigeling. Hij strekt zijn hand uit om de zachte huid aan te raken. Wees maar niet bang, broertje. Je bent niet alleen. Ik zal je wel beschermen... Huiverend duwt hij de gedachte weg. Hij trekt het stijve lichaam tegen zich aan. Het voorhoofd valt tegen zijn hals en hij vraagt zich af wie van hen twee er kouder is. Langzaam streelt hij de natte haren.

‘Het is voorbij,’ fluistert hij in het oor van zijn broer. Hij drukt voorzichtig een kus op de levenloze wang. Dan staat hij op en kijkt neer op het geknakte lichaam.

De mist rukt op en onttrekt het beeld aan zijn blikveld. Met een suizend geluid stroomt het zijn oren in en dringt zijn neus en mond binnen, totdat hij nauwelijks nog kan ademen. Hij voelt zijn hart als een razende tegen zijn borstkas bonken. In paniek spert hij zijn ogen open.

Amber staart naar een plukje van het vloerkleed. Ze heeft geen idee hoelang al, ze is niet bij machte om haar blik naar iets anders te verplaatsen. Ze ziet slechts de haartjes van het witte wollen kleed in het centrum van haar focuspunt, de rest is donker en vaag. Haar geest is heel ver verwijderd van haar lichaam. Ze voelt niets, ze heeft de ervaring dat ze ergens ver achter haar lijf zweeft en alles zonder emoties vanaf een afstand observeert. Als een wetenschapper registreert ze wat er gebeurt. *Ik ben uit mijn lichaam getreden, denkt ze. Maar waarom?*

Als door een dikke laag watten komt het besef dat Tijl voor haar staat. Hij pakt haar bij haar schouders en schudt haar lichaam door elkaar. Ze wil wel reageren, maar ze kan geen vinger optillen. Met een milde nieuwsgierigheid vraagt ze zich af wat er verder gaat gebeuren.

Vanuit de verte hoort ze Tijl tegen iemand praten, maar ze hoort geen andere stem. *Waarschijnlijk via de telefoon.* Alle aandacht wordt weer naar het plukje vloerkleed gezogen en het wordt opnieuw stil om haar heen. Het enige wat beweegt zijn haar oogleden, die op gezette tijden knipperen om haar starende ogen te bevochtigen. *Mooi hoe dat gewoon voor zichzelf zorgt.* Ze drijft in een bad van grijze mist, er is niets om haar heen, slechts het geluid van de stilte. Hier is het vredig.

Iemand trekt aan haar hand. Er schuift een gezicht voor het plukje tapijt. Het komt haar bekend voor... ze heeft het eerder gezien. Ergens in haar herinnering klikt het: haar broer... Koen. Ze ziet zijn mond bewegen en kijkt ernaar zonder dat ze hoort wat hij zegt. Een ander gezicht komt in haar blikveld. *Livine... ja, Livine, haar vriendin. Daar was iets mee.*

Een brandende pijn in haar wang schiet plotseling door alle watten heen, direct gevolgd door een gloeiende hitte in de hele linkerkant van haar gezicht. In een enkele tel stort de hele wereld zich boven op haar. Een ondraaglijke pijn knijpt haar hart samen en belet haar om adem te halen. Ze spert haar ogen open en kijkt in de donkere ogen van Livine. In paniek grijpt ze zich met beide handen aan haar vast. Vruchteloos hapt ze naar adem. *Het werkt niet... ze krijgt geen lucht, net als toen.*

‘Haal adem, Amber! Adem in. Nu!’ Livines gezicht is vlakbij.

Opnieuw vlamt er een scherpe pijn op, nu in haar andere wang. In een reflex zuigt ze een enorme ademteug haar longen in. En dan breekt het. Wat het ook was dat haar in het gezegende

vacuüm hield, het breekt. Een siddering trekt door haar lijf. De brul komt vanuit haar tenen omhoog. Ze schreeuwt en schreeuwt, totdat haar keel pijn doet en ze geen kracht meer over heeft.

Twee paarden stormen over de besneeuwde hoogvlakte. Hun lijven raken elkaar bijna, één rood, de ander zwart, de halzen gestrekt, de neuzen vooruitgestoken. Afwisselend ligt de een en dan weer de ander voor. Lange manen zwiepen op, de staarten als banieren achter ze aan wapperend. De hoeven roffelen over de grond, een stuivend spoor achter zich aan. Beide ruiters liggen plat op de paardenruggen, terwijl ze hun dieren aanzetten tot nog meer snelheid.

Het landschap is wijd en wit, met aan weerszijden de grimmige, grijszwarte rotsen die de hoogvlakte schuin als een trechter flankeren. De wolken plakken halverwege tegen de berghellingen en de zon glimt als een grote opaal achter de sluiers. De paarden naderen het einde van de vlakte, waar de licht glooiende helling plotseling wegvalt in een steile wand, die naar een groot loch ver in de diepte leidt. De ruiters houden halt in een gordijn van opwaaiende sneeuw.

Tas kijkt omhoog naar de rotspieken aan weerszijde. Twee grote raven zitten op de tegenover elkaar liggende, uitstekende richels en houden de reizigers nauwlettend in de gaten, als wachters bij een poort. Ze laten een diep gekras horen. Kev trekt de bontkraag van zijn jas omhoog en maakt een teken om het kwaad af te weren.

Tas springt van Róka. De sneeuw knispert onder zijn laarzen. Een gure wind blaast zijn haar uit zijn gezicht. Hij loopt naar de rand en de wereld opent zich voor hem. Diep beneden hem strekt in een brede vallei een loch zich uit als een grillig uitgegoten plas zilver. In de verte rijzen donkere bergen met witte toppen omhoog onder een immense hemel.

Voor de ogen van Tas scheurt de wind de wolken uiteen en stort de zon zijn stralen op de aarde. Het licht wordt scherp en koud weerkaatst door de sneeuw op de bergtoppen en het water in het loch. Tas zuigt de heldere, scherpe lucht zijn longen in. Hij gebaart naar Kev dat hij moet komen. De Rom springt uit het zadel en loopt naar zijn vriend toe. Kevs mond valt open. De mannen kijken elkaar aan. Tas' ogen glinsteren.

Hij richt zich in zijn volle lengte op. De oerkreet stijgt rauw en wild vanuit zijn tenen omhoog naar zijn keel en vermengt zich onbelemmerd met het geluid van de wind. Hij trilt over zijn hele lijf. Onmiddellijk voegt Kevs brul zich erbij. De beide krijgers staan op de rand van de wereld, hun voeten stevig op de bodem, hun ogen spatten vuur, hun armen uitgestrekt naar het leven dat voor hen ligt. Op dat moment scheert een adelaar over hun hoofden heen en verdwijnt met een hoge kreet de vallei in.

Het diepe geluid van trommels klinkt overal om hem heen. Het is de basistoon waarop het geschreeuw, het gegil van de paarden en het wapengekletter een wrede melodie vormen. Alles om hem heen beweegt. Paardenlijven schuren langs elkaar. Mannen krioelen als mieren over een mierenhoop, schijnbaar zonder enig doel of mogelijkheid om onderscheid te maken tussen de twee vechtende partijen.

Tas laat het aan Róka over om zich een weg te banen in deze chaos. De merrie snuift en bijt met haar grote gele tanden wild om zich heen. Haar oren liggen plat in haar nek en Tas ziet het wit van haar ogen, wanneer ze haar hoofd draait. Haar lichaam is kletsnat van het zweet. Zijn benen liggen strak langs haar zij en zijn knieën drukken tegen het leer van het zadel. Tas hakt met zijn zwaard links en rechts naast het paardenlijf, meer nog om zijn merrie te beschermen dan dat hij weet of hij een vijand raakt.

De geur van modder, ingewanden en bloed dringt zijn neusgaten binnen. Het aroma van het slagveld. Hij ademt diep door zijn neus in en voelt de opwindende door zijn lijf bruisen. Als er een beetje ruimte om Róka heen is ontstaan, slingert hij zijn been over haar hals en laat zich van haar rug glijden. Hij gebaart naar haar dat ze zich uit de voeten moet maken. Ze schudt woest met haar hoofd en baant over de gevallen lichamen heen haar weg naar de rand van het slagveld. Tas kijkt haar een kort moment na en vraagt zich af of hij haar ooit nog zal zien.

Een ruige Welshman komt met opgeheven zwaard brullend op hem afstormen. Tas duikt onder zijn slag door, richt zich naar de zijkant van de man en drijft zijn wapen in zijn dij. De soldaat zakt kermend in elkaar. Vanuit zijn ooghoeken ziet hij een speer op zijn hals afkomen. Als hij zich razendsnel om zijn as draait, voelt hij de punt langs zijn oor scheren. Hij heeft niet eens tijd om zich van zijn aanvaller te ontdoen, omdat hij achteruit moet springen om de slag van een bijl te ontwijken. Als antwoord steekt hij zijn dolk onder de kin van de aanvaller omhoog, die rochelend in de modder valt.

Op bijna hetzelfde moment schiet er een ijzige kou door zijn linkerarm. Hij hapt naar adem als een brandende pijn het overneemt en het functioneren belet. Een intense stoot energie schiet door hem heen en ieder spiertje spant zich aan. Hij kijkt om, recht in het wrede, verwrongen gezicht van een vijandig soldaat. Hij doet een stap naar hem toe en beukt de pommel van zijn zwaardgevest met al zijn kracht net onder de rand van de helm tegen de slaap. Het licht in de ogen van de man dooft en het zielloze lichaam valt op de grond.

Tas staat hijgend stil. Zijn hart klopt als een bezetene in zijn borst en pompt zijn bloed met grote kracht door zijn lijf. Hij inspecteert zijn bovenarm. Dwars eroverheen loopt een grote, diepe snee. Het bloed stroomt over de armkap. Hij legt zijn linkerarm strak over zijn borst en duwt met zijn rechteronderarm een aantal tellen de wond dicht. Al gauw trekt de pijn weg om plaats te maken voor de bekende gevoelloosheid. De wond bloedt nog wel, maar hij kan zijn arm weer gebruiken.

Hij zoekt naar zijn evenwicht op de doorweekte bodem, maar herstelt zich onmiddellijk als een stuurloos paard recht op hem afspringt. Hij weet het dier net te ontwijken. Hij wil op een volgende ruiter inhakken, als hij de zwarte banier met de scharlakenrode draak ziet. Ondanks dat hij al vele malen tegen de Engelsen heeft gevochten, staat hij dit keer aan dezelfde kant. Hij weet echter niet zeker of de vaandeldrager dat ook weet, dus hij springt vlug opzij.

Naar adem happend kijkt hij rond op zoek naar Kev, totdat hij hem een eindje van zich af brullend met zijn bijl om zich heen ziet hakken. Hij grijnst en begint zich al vechtend naar zijn vriend toe te begeven. Hij is sneller dan welke krijger ook en dansend steekt en hakt hij als een wervelwind om zich heen. Zijn eigen gehijg vult zijn oren en drukt alle andere geluiden naar de achtergrond. Een zinderende hitte kruipt vanuit zijn kruis omhoog. Pure lust en geilheid vermengen zich met de enorme kracht die steeds verder aanzwelt. Het duister pulseert door hem heen en wordt met iedere hartslag sterker.

Hij balanceert op het randje tussen leven en dood en wil nergens anders liever zijn. Af en toe ziet hij hem vanuit zijn ooghoek; de donkere figuur, die zich onopgemerkt en onaangedaan door de vechtende massa beweegt. Hij voelt regelmatig diens starende, onzichtbare blik van onder de zwarte kap op zich gericht, maar iedere keer als hij hem probeert te onderscheppen, is hij weer verdwenen.

Met een opgewonden rilling besluit Tas hem nog verder uit te dagen en hij sluit zijn ogen. Heel even staat hij volledig stil op zijn plek, maar binnen een tel hebben zijn zintuigen zich aangepast en begint hij weer te bewegen. Hij schakelt zijn denken uit en gaat geheel over op zijn instinct. Zijn armen en benen reageren op precies het juiste moment. Zijn zwaard vangt klappen op en ieder keer dat hij toesteeft, voelt hij het staal door huid en spieren snijden.

Met gesloten ogen draait en danst hij op het ritme van zijn hartslag over het slagveld, terwijl om hem heen de een na de ander levenloos in elkaar zakt. Er is geen pijn en geen vermoeidheid meer, geen emoties of gevoel. Hij is zich nauwelijks bewust van zichzelf, zijn geest is in niemandsland. Hier in het grote niets, hier waar hij niet bestaat, hier wil hij zijn. Hier hoort hij thuis.

Mauriste schuift zijn nog bijna volle pul bier een stukje van zich af en staat langzaam op. Zo onopvallend mogelijk glipt hij tussen de bezwete lijven in de overvolle ruimte door, trekt de zware buitendeur open en stapt de kille, mistige straat op. Hij trekt de kap van zijn mantel diep over zijn ogen, loopt vlak langs de muren en slaat de hoek om naar de steeg.

Een scherpe pislucht dringt zijn neus in en prikkelt zijn keel, zodat hij ervan moet hoesten. Aarzelend zet hij een paar stappen het nauwe straatje in, maar stopt abrupt wanneer er een grote rat over zijn voeten rent en in een kier tussen de houten muren verdwijnt.

‘Hier,’ klinkt de stem van de oudste huurling vanuit de mist.

Mauriste haalt diep adem, wat hem onmiddellijk weer een hoestbui oplevert en loopt verder de steeg in. De twee mannen staan tegen de muur gedrukt op hem te wachten. De oudste houdt zijn hand op. Mauriste pakt de beurs stevig vast, maar geeft hem nog niet onmiddellijk af.

‘De andere helft na het absolute bewijs,’ zegt hij kort. Zijn stem klinkt zekerder dan hij zich voelt.

‘Begrepen,’ antwoordt de huurling. ‘Zorg dat je na afloop in de buurt bent. Ik vind jou.’

Mauriste knikt en houdt de beurs aan het koord boven de uitgestoken hand. Hij staart naar de gevulde leren buidel en voelt het gewicht aan zijn arm trekken. Dit is het, weet hij. Hiermee beslist hij definitief over het lot van zijn broer en diens vriend. Dit is waar God hem op heeft voorbereid en waar hij al zeventien jaren naartoe leeft. Een ijzige rilling glijdt langs zijn ruggengraat. De kou dringt zijn lichaam binnen, waar hij zich verspreidt en zich concentreert in het midden van zijn hart.

Op dat moment klinkt de klok van een klooster in de buurt. Een scherpe steek van heimwee naar het leven bij de Dominicaner broeders schiet door hem heen. De *none*, denkt hij. De middaggebedsdienst van het negende uur; het laatste teken van God. Mauriste haalt diep adem. Zijn vingers verslappen hun greep en de buidel valt in de open handpalm van de man.

Verlost van de last, trekt Mauriste zijn hand terug en verstopt hem onder zijn mantel. Hij ademt diep in en onderdrukt de hoestprikkel. De huurling sluit zijn vingers om de gevulde beurs en draait zich om. Als hij met zijn maat in zijn kielzog de steeg uitloopt, kijkt hij nog even over zijn schouder.

‘Morgen zijn ze dood. Zie je daar.’

Rood bloed bestellen?
www.jelletas.com/de-rode-trilogie

Copyright © 2021 JelleTas

Oktober 2021

Omslagontwerp: Studio Rodenhuis

Coverfoto zwaard en portretfoto achterflap: Anoeska Vermeij

Foto's gebruikt voor cover:

Swen_Stroop, Tony_Herbert, sumnersgraphicsinc, Dunca Daniël

Paperback ISBN 9789082312065

Hardcover ISBN 9789082312072

NUR 342

Dit boek is ook verkrijgbaar als E-boek

Tevens verkrijgbaar:

Rode handen, deel 1 van de Rode trilogie

Rode draden, deel 2 van de Rode trilogie

www.jelletas.com